

AMERİKAN GİZLİ HÜKÜMETİ

Kurukafa & Kemikler

Antony C. Sutton

Özgün adı: *America's Secret Establishment*
An Introduction to the ORDER OF SKULL & BONES - (1983, 1986, 2002)
KORİDOR YAYINCILIK - 1. Baskı, 2005 - 346 Sayfa

Yazar Hakkında

Antony C. Sutton (1925-2002), Londra, Göttingen ve California Üniversitelerinde eğitim gördü. Çalışmalarının sonucunda elde ettiği bulguların yayınlanmasıyla ilgili olarak fazlasıyla baskı gördü ama hakkında asla dava açılmadı. Kendini gerçekleri ortaya çıkarma amacına adanmıştı, asıl kariyeri kesintiye uğradı. 1968 yılında Western Technology and Soviet Economic Development adlı çalışması, Stanford Üniversitesi The Hoover Enstitüsü tarafından yayınlandı. Sutton, bu çalışmasında, Amerikan askerlerini öldürmek ve yaralamak için Vietnamlıların kullandığı silah ve mühimmatın teminini sağlayan Sovyet teknolojisi ve üretim temellerinin Amerikan firmaları tarafından Amerikan halkının ödediği vergilerle nasıl kurulduğunu ortaya çıkardı.

Bu büyük çalışması, onu cevapsız kalan bazı sorulara yöneltti: Birleşik Devletler neden düşmanını yaratmış ve desteklemişti? Birleşik Devletler bir yandan Sovyetler Birliği'ni yaratıp geliştirirken, bir yandan da neden Nazi Almanya'sını destekledi? Washington bu gerçekleri neden gizliyordu?

Elindeki ipuçlarını izleyen Sutton, Wall Street, FDR, Hitler'in Yükselişi ve Bolşevik Devrimi ile ilgili araştırmalarına devam etti. Sonra, isimsiz biri Sutton'a Kurukafa ve Kemikler Teşkilatı'nın üye listesini gönderdi ve aniden bütün resim şekillendi; hem de ne resim! Kuşaklar boyunca devam eden yabancı kaynaklı gizli bir örgütün temelleri, 1830'larda Almanya'da var olmuş efsanevi "illuminati"ye kadar uzanıyordu.

ARKA KAPAK

150 yıl boyunca hep gizlice buluştular. Üyeleri arasından başkanlar, senatörler, yargıçlar, kabine sekreterleri ve çok sayıda casus çıktı. Finans ve endüstri alanının devleri oldular. Birçoğu, dünyamızı şekillendiren, yöneten konumlara yükseldi. Kısa zaman önce üçüncü Kurukafa ve Kemikler üyesi Birleşik Devletler Başkanı seçildi. Teşkilat içinde, George W. Bush'un 'gizli' adı 'Temporary (geçici)', babası George H. W. Bush'un adı 'Magog' dur. Büyükbabası Prescott Sheldon Bush ise Teşkilat adına çaldığı gözde eşyasının adıyla anılıyor. Geronimo'nun kafatası.

Kurukafa ve Kemikler Teşkilatı'nın sırları basında hep güvende oldu, çünkü bu medya organizasyonlarının birçoğunu yine kendileri kurmuşlardı: Time/Life/Fortune, Newsweek, National Review, Atlantic Monthly ve diğer birçoğu. Aralarında orijinal teşkilat malzemelerinin yanı sıra çok sayıda belgeyle, Sutton iç içe geçmiş güç merkezlerini ve Kemikler üyelerinin baskın olduğu dış politikalarda kontrollü çalışma inisiyatifi açığa çıkarıyor. Hitler'i finanse etmek ve Sovyetler Birliği'ne destek vermek, perde arkasından çevirdikleri işlerin sadece birkaçı; bunların arasında Vietnam Savaşı, Angola entrikaları ve Çin'in yükselişi var.

2002 Basımına Giriş

Nazizm ve Marksizm'in temeli olan bu yıkıcı felsefe, anayasal cumhuriyetimizi etkilemiş ve çökertmiş durumdadır. Bu çöküşün en büyük sorumlusu, Yale "Kemikleri"dir. Kurukafa ve Kemikler'den oluşan semboller, Hegelist felsefeleri, aslında her şeyi ortaya koymaktadır ama sizi bunun aksine inandırmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Hegelizm, Birleşik Devletleri yüceltmekte, materyalist ve statist fikirlerin ve politikaların yaygınlaştırılması için eğitim sistemini, bilimi, politikayı ve ekonomiyi kullanmaktadır.

Klasik liberalizmde, devlet daima bireyden sonra gelir. Öte yandan Hegelist Statizm'de -tıpkı Nazizm ve Marksizm'de gördüğümüz gibi- devlet mutlak ve birey sadece devlete hizmet etmek için vardır.

İki partili Cumhuriyetçi-Demokrat sistemimiz (tek bir Hegelist parti vardır; diğerinin oluşmasına izin verilmez) bu Hegelizm anlayışının bir yansımasıdır. Hegel'i kullanan küçük bir grup -gerçekten çok küçük bir grup- toplumu kendi amaçları doğrultusunda bir ölçüye kadar kontrol edebilmekte ve kullanabilmektedir.

Kurukafa ve Kemikler sadece uyuşturucu kaçakçılığının artmasında önemli bir etken olmakla kalmadı (1860'lardaki Bush ve Prescott aileleri) aynı zamanda Hegelist yaklaşımla, bunun antitezini geliştirerek "uyuşturucuyla savaş" propagandası başlattı. Bu ikizlü politika, uyuşturucu fiyatlarını belirlemekte, stokları kontrol etmekte, milyonlarca insanı hapishanelere tıkamaktadır; bu arada yasaklama kanununu getiren "Kemikler" (Üye Taft, 1904), gerçekte kazanç elde edenler olmaktadır.

Sol ve Sağ - Bir Kontrol Aracı

Hegelistler için, devlet her şeyden üstündür ve "Tanrı'nın yeryüzündeki izi" olarak görülür. Gerçekten de bu görüşte devlet, dindir.

Hegelist Devlet'te ilerleme, sözde ikilikle sağlanır; zıt kutupların çarpışması, ilerlemeyi getirir. Zıt kutupları kontrol edebilirsiniz, sonucu da belirleyebilirsiniz.

Sıra dışı Kurukafa ve Kemikler etkisini, önemli bir Hegel çatışmasında görebiliriz: Nazizm'e karşı Komünizm. ... Tüm üyeler ve maşaları, "sol" ve "sağ" kutupları tam olarak kontrol edebiliyorlardı. İki felsefenin de gelişimini hem teşvik hem de finanse ederken, sonucu da belirgin bir ölçüde kontrol edebildiler. Bu, bilimdeki "uzmanlaşmacı" kesimle, zıt kutbu olan tarihteki "bütünlükçü" kesim tarafından sağlandı. Bilimi ve öğrenimi giderek daha küçük parçalara bölmekle, parçalar sayesinde bütünü kontrol etmek daha da kolaylaştı.

Eğitimde, yine Kurukafa ve Kemikler tarafından Dewey sistemi tanıtıldı ve uygulamaya kondu. Dewey, şevkli bir statist idi ve Hegel felsefesindeki gibi bir çocuğun devlete hizmet etmek üzere eğitilmek için var olduğuna inanıyordu. Bu, kişisel eğilimlerin bastırılması ve onaylanmış bilginin dikkatli bir şekilde bireylere benimsetilmesi anlamına gelir. Hem yerel hem de yabana kaynaklı Birleşik Devletler üniversitelerini incelemediğiniz takdirde, Amerikan eğitim sistemindeki bu "aptallaştırma" tutumunu görmek kolay değildir; ama bunu yaptığınızda, zıtlık son derece belirgindir.

Bu yöntemi eğitim sistemine yerleştiren üç Yale mezununu bulabildik; üçü de Kurukafa ve Kemikler üyesiydi.

İnsan Kontrolü

Aslında, bedava enerji sistemlerinin var olması, bu kontrollü tartışmanın sürdürülmesinin de gerçek nedenidir. Mills Blacklight Power, bazı araçları çoktan geliştirmiş ve patentlerini almış durumdadır. Bearden'in uzaydan elde edilebilecek MEG enerjisi tasarısıyla ilgili tartışmalar devam etmektedir. İşe yarayan modeller hali hazırda bulunmaktadır. Güya zararlı olduğu savunulan "soğuk füzyon" konusunda yüzlerce başarılı deney yapılmıştır ama bize açıklandığı kadarıyla, yeterli garantiye ulaşamamıştır. Hükümet birimlerine getirilen başka sistemler de vardır ama hepsi kısa süre içinde örtbas edilmiştir.

Bugün asıl sorun enerjinin fiyatı değil, kendi belirlenmiş sistemlerini (hidroplantlar, transmisyon hatları vs.) topluma nasıl "kakalayacakları"dır. Bu "değerli" sistem ve ekipmanlar, bir anda "değersiz" hale gelecektir; çünkü önerilen yeni sistemlerin hiçbirinde, böylesine pahalı tesislere ve aktarım hatlarına ihtiyaç duyulmamakta, hepsi bireysel kaynaklara dayanmaktadır. Eğer toplum bu konudaki ikilemin farkına varırsa, serveti topluma "kakalama" becerilerini belirgin bir şekilde kaybedeceklerdir.

Cumhuriyetçiler-Demokratlar arasında "fiyatlar" hakkında süren tartışma, sadece bir yanıltmacadır. Dikkatle kaçınılan soru, bu yeni sistemlerin üretime geçirilmesinin ne kadar zaman alacağıdır.

Ne Yapılması Gerekir?

Çoğu insan, sınırlı kişisel amaçlar taşıyan ve "ne olursa olsun, kendi işime bakırım" diyen, kendi makamlarını kötüye kullanmaya hazır olan tiplerdir.

Kurulması yüz yıldan uzun sürmüş bir organizasyon, birkaç yıl içinde değiştirilemez. Asıl anahtar, eğitimde yatmaktadır. Bireysel inisiyatif engelleyen ve çocuklarımızı devlete hizmet eden beyinsiz zombiler haline getiren Hegelist eğitim sistemi ortadan kaldırılmalıdır.

"Eğitim"de daha az propagandalara, daha fazla bireysel yaratıcılığı geliştiren tekniklere yönelmemiz gerekir. Eğitim için daha fazla para ayırmak yerine, daha azını tahsis etmeliyiz. Var olan eğitim sistemi, şartlandırma mekanizmasından başka bir şey değildir. Gerçek anlamda eğitimle pek ilgisi yoktur; tam aksine, kişinin kontrol edilmesiyle yakından ilgilidir.

Bence oy gücünden ziyade, bu gizli Yale Teşkilatı'nın gücünü kaybetmesinde zaman etkili olacaktır. Böylesine korkunç bir şey, sonsuza dek süremez.

Antony C. Sutton

TEŞKİLATA GİRİŞ

Muhtıra Dört:

Bu Gizli Topluluğun Üyeleri Kimlerdir?

1833'TEN BU YANA, AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE, ÜYELERİ ESKİ AMERİKAN AİLELERİN DEN GELEN YA DA FİNANSAL GÜCÜN TEMSİLC İLERİ OLAN KİŞİLERDEN OLUŞMUŞ GİZLİ BİR TOPLULUK BULUNMAKTADIR.

Muhtıra Beş:

Teşkilat Hangi Organizasyonlara Sızmıştır?

Teşkilat, Birleşik Devletlerde neredeyse her önemli araştırma, politika, fikir organizasyonuna sızmış ya da ele geçirmiş

durumdadır; bunlara Kilise, iş dünyası, hukuk, hükümet ve politika da dâhildir. Aynı anda hepsi birden olmamaktadır ama Amerikan toplumunun yönünü etkileyecek kadar kararlı ve tutarlı hareket etmektedirler.

TEŞKİLAT, POLİTİKA, ARAŞTIRMA VE FİKİR ORGANİZASYONLARINA ÖYLESİNE SIZMIŞ YA DA BASKIN HALE GELMİŞTİR Kİ AMERİKAN TOPLUMUNUN TEMEL YÖNELİMLERİNE KARAR VEREBİLMEKTEDİR.

İlk Tetikleyici, Teşkilat'ın Kendisi

Akademik kurumlar arasında Amerikan Tarih Kurumu Amerikan Ekonomi Kurumu, Amerikan Kimya Cemiyet ve Amerikan Psikoloji Derneği'ni sayabiliriz; bu kurumların hepsi ya Teşkilat üyeleri ya da üyelere yakın kişiler tarafından başlatılmıştır. Bir toplumu şartlandırırken bunlar anahtar kurumlardır.

Paranın söz konusu olduğu yerlerde, İLK olmaktan fazlasını yapmaktadır. Harcamaları kontrol altında tutmak için, mutlaka oradadırlar.

Etkili ama ismi fazla bilinmeyen başka bir organizasyonu İLK Yönetim Kumulu Başkanı da yine bir Teşkilat üyesiydi. 1920 yılında Theodore Marburg, Uluslararası Anlaşmazlıkların Yasal Çözümlemesinden Sorumlu Amerikan Cemiyeti'ni kurdu ama Marburg, sadece Başkandı. İLK Yönetim Kurulu Başkanı, Teşkilat üyesi William Howard Taft idi (1878). Bu cemiyet, Barış Teşvik Birliği'nin öncüsüydü; sonrasında Uluslar Birliği fikri gelişti ve sonunda da Birleşmiş Milletler kuruldu.

Muhtıra Altı:

Teşkilat'ın Operasyonları

Grup

Grup'un kanıtlanmış varlığı düşünülürse, Teşkilat'ın operasyonları ve sızma teknikleri, sadece şansla açıklanamaz. Teşkilat'ın operasyonlarını inceleyerek, içsel tüzüklere ya da amaç beyanlarına ulaşmaya gerek kalmadan, örgütün amacıyla ilgili genel bir görüntü yakalayabiliriz.

Ne var ki Grup'un amacı, Cecil Rhodes'un isteğiyle kayda geçirilmiştir:

"İngiliz hâkimiyetinin dünyada yayılması; enerji, emek ve girişim açısından uygun görünen her yerde Birleşik Krallık kolonizasyonunu oluşturmak... Nihai hedef olarak Amerika Birleşik Devletleri'nin İngiliz İmparatorluğu'nun dâhili bir parçası haline getirilmesi."

Grup, yüz yıldır İngiliz politikasını kontrol etmektedir ve bunu sürdürmektedir.

Gerek Grup ve gerekse Teşkilat, dünyayı Hegel-Anglo melez kültürü altında birleştirmek isteyen Anglomanyaklar tarafından yaratılmıştır.

Teşkilat'ın Operasyon Stratejisi

Teşkilat'ın eylemleri, toplumumuzu ve dünyayı değiştirerek, Yeni Dünya Düzeni'ni yaratmaktır. Bu, bireysel özgürlüğü ağır şekilde kısıtlayan, Anayasal korunmayı ortadan kaldıran, ulusal sınırları ve kültürel farklılıkları tanımayan, planlı bir düzen olacaktır.

1980'lerde çocukların çoğu -hepsi değil- okuyamıyor, yazamıyor, heceleyemiyordu ama kitle davranış kanallarına programlanabiliyordu.

Teşkilat'ın bir sonraki adımı, vakıfları kontrol etmektir. Bütün büyük vakıfları ele geçirdiler; Carnegie, Ford, Peabody, Slater, Russeil Sage vs.

Şimdi, tarih kitaplarımız bize Nazilerin ve Sovyetlerin ezeli düşmanlar olduklarını, sistemlerinin birbirleriyle tam anlamıyla zıt olduğunu söylemektedir. Gerçekçi ve mantıklı bir adam aynı anda hem Nazileri hem de Sovyetleri nasıl destekleyebilir? Harriman aklını mı kaçırmıştı, yoksa bu tutarsızlığın da mı bir açıklaması vardı?

İnançlar ve eylemler birbirine karışmış gibi görünüyor. Tutarsız felsefeleri mi yansıtıyorlar? Bireysel eylemler böylesine tutarsızlık sergilerken, nasıl olur da Teşkilat ortak bir amaç için faaliyet gösterebilir?

Cevap, hiçbir şeyin tutarsız olmadığıdır. Çünkü Teşkilat'ın amacı bu eylemlerin ötesinde ve üzerindedir; üstelik bu görünüşteki zıtlıklara ihtiyacı vardır.

Devlet Mutlaktır

Marksistlerin iddiasının aksine, diyalektik yöntem Marks ile ortaya çıkmamıştır; tam aksine. 18. yüzyılın sonlarında ve 19. yüzyılın başlarında, Almanya'da, Fichte ve Hegel arasında başlamıştır. Diyalektik yöntemde, zıt kutupların çatışması, bir sentez ortaya çıkarır. Örneğin; politik sol ve politik sağın çarpışması, ikisinin de sentezi olan -ne sol ne de sağ- başka ve yeni bir politik sistem ortaya çıkarır. Bu zıt kutupların çatışması, değişimin gerçekleşmesi için esastır. Bugün bu yöntem,

literatürde Üç Yönlü Eylem olarak adlandırılmaktadır; "değişim" başlatılır ve değişimin sağlanması için "çatışma kontrolü" uygulanır.

Hegelist sistemde çatışma esastır. Dahası, Hegel ve Hegel'e dayalı sistemler için, Devlet mutlaklıdır. Devlet, vatandaşın mutlak itaatkârlığını ister. Bu sözde organik sistemlerde birey kendisi için var olmaz, Devlet'in bir eylemini yerine getirmek için var olur. Ancak Devlet'e itaat ettiği ölçüde Özgür olur. Hitler'in Almanya'sında Özgürlük yoktu; Marksizm altında kimsenin özgürlüğü yoktur; Yeni Dünya Düzeni'nde de olmayacaktır.

Kısacası, Devlet mutlaklıdır ve ideal toplumun yaratılması için çatışmalar kullanılır. Bireyler, yöneticilere boyun eğdikleri ölçüde özgür olurlar.

Peki, Devlet kim ya da nedir? Görünüşe göre, kendi kendini elit kabul etmiş bir kesimdir. Bu fikirleri Hegel'den önce geliştirmiş olan Fichte'nin bir farmason olması, neredeyse kesinlikle bir Illuminati üyesi olması ve kesinlikle Illuminati tarafından tanıtılması ilginçtir.

Bu insanların neyin peşinde olduğunu anlamak için, önce bunu anlamak şarttır. Dolayısıyla değişimi başlatmak ve gerçekleştirmek için gerekli olduğu savunulan tartışmaların Jefferson'cu demokrasi anlayışıyla ilgili tartışmalara dönüşmesine asla izin verilmemektedir. Tartışmalar daima devletin daha güçlü kılınması ve bu gücün kullanılmasıyla ilgili olmakta, bireysel haklardan uzak kalmaktadır. Tartışmalar Devlet yapısının ve Devlet gücünün sınırları içinde kaldığı sürece, tarafların sol, sağ, Demokratik, Cumhuriyetçi, laik ya da dini olarak adlandırılması, Teşkilat için hiçbir önem taşımamaktadır.

Üyeler tarafından görünüşte tutarsız ve çelişkili olan eylemlerin ortak özelliği budur; fikirlerin çatışmasının temel olduğu daha yüksek bir ortak hedefleri vardır. Bireysel özgürlük konusu tartışmalara dâhil edilmediği sürece, sonuçta olan şey, değişim için gereken çatışmaların yaşanmasıdır.

Amaç küresel kontrol olduğundan, küresel düşüncenin de yayılması gereklidir. Dünya çapında organizasyonlar ve dünya kanunları, bunun içindir. Taft'ın Teşkilat'a en büyük katkısı, bir dünya mahkemesi ve dünya yasaları oluşturulmasına öncülük etmesiydi; bu, Yeni Dünya Düzeni'nin ülke farklılıklarını ortadan kaldıran yönünü hazırlayacaktı.

Muhtıra Yedi:

Teşkilat'ın; Yabancı İlişkiler Konseyi, Trilateral (Üç Yönlü) Komisyon ve Benzeri Organizasyonlarda Bağlantısı Nedir?

Daha geniş halka açık organizasyonlar, tartışmalar için forum, fikirlerin ortaya atılabileceği yerler, "zengin adam kulübü", insanların değerlendirildiği yerler, meraklı basından uzak bir şekilde gizli yorumların ve eleştirilerin yöneltilebileceği ortamlar olarak görülmektedir. Seçilmiş kişiler olmadıkları gibi, komplocular da değillerdir; sadece komplonun gölgesi altında kalmaktadırlar. Ne demokratik ne de diktatörlüktürler.

İç Çember

Dış çember ile iç çekirdek arasındaki diğer önemli bir ayırım da, finans kaynaklarıyla ilgilidir. Bu önemlidir, çünkü finans kaynaklarının kontrolü her şey demektir. Teşkilat üyesi olan aileler, Rockefeller ailesine kıyasla vakıflara ve finans kaynaklarına daha yakın görünmektedirler.

Kısacası, Teşkilat, yapılması gereken bir şeyi yaptırmak için herhangi bir zamanda Amerikan toplumunun herhangi bir alanındaki üyelerini kullanabilir.

Muhtıra Dokuz:

Bundy Operasyonu

Kısacası, Birleşik Devletlerdeki sol kanat eylemleri - bomba yapımına ve terörizme kadar- Covington & Burling'e bağlanabilir ve elbette ki CIA'e de. Bu yeni bir keşif değil. Birleşik Devletlerde sol kanadın eylemlerinin CIA tarafından desteklendiği daha önce de açıklandı.

Bu yöntemde değişim için çatışma ve çatışma da iki zıt kutup arasında çarpışma gerektirir. Sadece "sağ" ile bir şey yapamazsınız; elinizde hem "sağ" hem de "sol" olması gerekir. Vietnam Savaşı politikası yetmez; Vietnam Savaşı Karşıtı politikanız da olması gerekir. Aksi takdirde diyalektik yöntem değişim getirmez.

Toplumun temel yönetim kuralları, Anayasa'ya ve İnsan Hakları Beyanname'sine dayanmaktadır. Bu belgeler- de, yukarıda belirtilen talepleri karşılama yükümlülüğüyle ilgili hiçbir şey bulunmamaktadır. Yukarıdaki taleplerin vurguladığı şey, Amerikan vatandaşlarının Devlet'in çıkarlarını korumak için kendi bireyselliklerini bir kenara atmaları zorunluluğudur. Ama böyle bir varsayım, Birleşik Devletlerin üzerinde yükseldiği ve bugün de geçerli olması gereken felsefeye UYMAMAKTADIR.

McGeorge Bundy

McGeorge Bundy, bütün hayatı boyunca kayınlmış olan bir kişiliktir.

Yale'den mezun olduktan ve 1940'ta Teşkilat'a katıldıktan sonra, Bundy bir süre Harvard'a devam etti, sonra da "er" olarak Birleşik Devletler Ordusu'na katıldı.

Bundy, 12 ay içinde yüzbaşı ve kurmay subay olarak Husky Operasyonu'na (Sicilya işgali) ve Overlord Operasyonu'na (Normandiya işgali) katıldı.

Eğer bu dünyada deneyim gerektiren bir iş varsa, o da amfibi operasyonları düzenleyen kurmay subay olmaktır. Ancak deneyim sayesinde, böyle bir konuda zamanlama ve lojistik hesaplamaları doğru yapılabilir. Askerlerin hayatı, bu deneyime bağlıdır. Hiçbir askeri deneyimi olmayan 23 yaşındaki bir adam amfibi operasyonları planlayabilir mi? Babası (Teşkilat) Pentagon'da Savaş Sekreteri'nin (Teşkilat) yardımcısı olsa bile, bunun cevabı kesinlikle "hayır"dır.

1961-1966 yılları arasında, Başkan Kennedy ve Başkan Johnson'ın Ulusal Güvenlik Özel Yardımcısı, yine Bundy idi. Ama bu pozisyonla ilgili olarak, Henry Kissinger'da ortaya çıkmış olan bir özellik vardır. Bu pozisyon, Başkan'a ulaşan bilginin izlenmesi için kullanılabilir; aslında, pozisyondaki kişinin öncelikli görevlerinden biri, Başkanlık masasına ulaşan belgelerin sayısını azaltmaktır.

Bu izleme sürecinin diğer özelliklerinden biri, bu pozisyondaki kişi, Başkan'ı yüzeysel bilgilerle çevrili bir ortamın içine sokabilir. Başkan'a iletilen bilgiler kontrol edilirse, kararlar da kontrol edilebilir. Seçilmiş bilgiler, seçenekleri kontrol edebilir.

McGeorge Bundy, Vietnam rezaletinin ilk yıllarında Ulusal Güvenlik Danışmanı idi. McGeorge Bundy (Teşkilat) Beyaz Saray'dayken, erkek kardeşi William Putnam Bundy (Teşkilat) Savunma ve Devlet Departmanları'nda Uzak Doğu konusunda anahtar pozisyonlardaydı. Birlikte çalıştıkları takdirde, Bundy kardeşler Vietnam ile ilgili olarak istihbarat kaynaklarından akan bilgileri tam anlamıyla kontrol edebilirlerdi.

Muhtıra On:

Kavanozu Kapalı Tutmak

Amerikan Tarih Kurumu ve vakıflar sayesinde Teşkilat'ın tarihi kontrol altında tutma planı kesinlikle başarıya ulaşmıştır. Bunun nedeni -fazlasıyla etkili olmakla birlikte- doğrudan sansür değil, Amerikan "eğitilmiş kesimi"nin kolayca aldatılabilir olmasıdır.

Kısacası sonuçta hiçbir şeyden haberi olmayan Amerikan askerleri, kendi yurttaşlarının yaptığı silahlarla öldüler.

Doğrudan sansürden daha etkili başka bir yöntem, hoş olmayan gerçekleri nötralize etmek için sağ-sol politik spektrumunu kullanmak ve vatandaşları belli şekilde düşünmeye şartlamaktır.

Basının "sol" eğilimli kesimi, her zaman için "sağ" kesimden gelen saldırgan fikirlere ve bilgilere karşılık verecek, diğer taraf da aynısını yapacaktır. Aslında, medya bile yüzeysel olarak bu amacı karşılayacak şekilde yapılandırılmıştır: "Sol" kesime ait Nation ve New Republic, Payne Whitney (Teşkilat) Fonu'nu kullanan Willard Straight tarafından finanse edilmektedir. "Sağ" kesimde, William Buckley (Teşkilat) tarafından yayınlanan National Review, sürekli bir şekilde bütçe açığı vermektedir ki, bu muhtemelen Buckley tarafından uydurulan bir şeydir. Ne bağımsız "sol" ne de bağımsız "sağ" bu durumdaki tuzağı görmektedir.

Sonuç

Eğitim ve vakıflara baktıktan sonra, "sürekli barış için sürekli savaş" sistemini incelememiz gerekecek. Teşkilat devrimleri nasıl finanse etti ve savaşlardan nasıl kazanç sağladı? Amaç neydi? Hegelist yaklaşımda toplumun değişmesi ve ilerlemesi için çatışma şart olduğundan, çatışmaları sürekli kılmaları gerekiyordu. Sonra da Merkez Bankası'na ve finans sistemine bakacağız. Teşkilat daha başından itibaren oradaydı.

TOPLUMU DEVLETİN MUTLAK, YANİ HER ŞEYDEN ÜSTÜN KABUL EDİLDİĞİ BİR HALE GETİRMEK İÇİN, TEŞKİLAT HEGELCİ DİYALEKTİK YÖNTEMİNİ KULLANMAKTADIR.

Bu hipotez, elbette ki Amerikan toplumuyla Teşkilat arasındaki uçurumu ifade etmektedir. Bu uçurum, birey ve devlete bakış açılarındaki farklılıktan kaynaklanmaktadır.

TEŞKİLAT EĞİTİMİ NASIL KONTROL EDİYOR?

Muhtıra Bir:

Her Şey Yale'de Başladı

Amerikan toplumunun ve dünyanın geleceğini kontrol etmek isteyen herhangi bir grubun, öncelikle eğitim sistemini, yani geleceğin nüfusunu kontrol etmesi gerektiğin de açıkladık.

Teşkilat, sırrını korumak konusunda son derece becerikliydi. Diğer bir deyişle, Teşkilat bir şeyin komplo olarak kabul edilmesi için daha önce saydığımız kriterlerden ilkinde uymaktadır: GİZLİDİR.

Teşkilat hakkında bizim kullandığımız bilgi, sadece bir tesadüf sonucu elimize geçmiştir. 1783'te Illuminati belgelerinin ortaya çıkarılmasında olduğu gibi; Illuminati belgeleri taşıyan bir kurye öldürüldüğünde, Bavarya polisi belgeleri ele geçirmişti. Teşkilat hakkında topluma açık olarak yayınlanmış olan tek şey, Russell Tröstü'nün patentidir ve o da hiçbir şey açıklamamaktadır.

Bu elbette ki Hegel'in elit kesime tanıdığı bir ayrıcalıktır. Devlet mutlaklıktır. Ama devlet aynı zamanda da bir kurgudur. Eğer Teşkilat devleti kullanabilirse, sonuçta o da mutlak olur.

Muhtıra İki:

Bak-Söyle Eğitimi

Yüzyılımızda Amerikan eğitim sistemindeki en büyük trajedi, çocuklarımıza okuyup yazmayı ve kendilerini yazılı olarak ifade etmeyi öğretememiş olmamızdır. Eğitim sistemi için bu çok büyük bir sorun olmayabilir. Daha sonra göreceğimiz gibi, zaten asıl amaçları önemli olan konuları öğretmek değil, çocukları organik bir toplumda birbirine yapışık ve benzer birimler olmaya şartlanacak şekilde yetiştirmektir; bu da devleti her şeyden üstün tutan Hegelist anlayışın en etkili aracıdır. Bu anlayışta, bireyler ancak devlete boyun eğdikleri ölçüde özgür olabilirler ve eğitim sistemi de, bireyleri organik toplumda sorunsuzca uyum sağlayacakları ve bir parçası haline gelecekleri şekilde onları yetiştirir.

Ne var ki eğitim sisteminin okuma yetkinliğini bu kadar hızlı geriletmesi bir hayli dikkat çekicidir. Belki de bunun bir nedeni, Teşkilat'ın bireyleri belli emirlere uyacak otomatlar olarak yetiştirmek istemesidir; sonuçta okuyup yazması olmayan bir birey, Teşkilat'ı sorgulamayacaktır.

Öğrenmeyi bak-söyle sistemiyle gerçekleştirmek, sağır-dilsizler için özellikle kullanılan bir yöntemdir ve bu sistem, fonksiyonel açıdan okuma yazması olmayan çok kuşak yetiştirmiştir. Fakat okumak öğrenmek için esastır ve öğrenmek de birçok meslek için şarttır. Okuma yazması olanlar ise, derinlik ve tarz oluşturamayacak kadar kelime yoksuludur. Elbette ki bunun istisnaları vardır.

Teşkilat bu bak-söyle sistemini gerek doğrudan gerekse dolaylı olarak kullanmaktadır

Eğitim kurumları, çocukların "sentetik" yöntemlerle okumayı öğrendiklerini, harfleri öğrendikten sonra ses değerleriyle bağdaştırmayı öğrenmeye başladıklarını söyleyerek, bak-söyle sistemini haklı çıkardılar. Sonrasında heceler oluşturmayı öğreniyorlardı. Bu, sıkıcı ve yüzeysel bir tekniktir. İddiaya göre, eğitimsel araştırma, kelime okumalarının kendilerini oluşturan harflerle değil, bütün birimler olarak algılandığını gösteriyordu. Bu yüzden, okuma eğitimi bütün birimlerle başlamalıydı.

Eğitim

Elbette ki bu öğrenim yönteminde çok önemli bir nokta var. Yetkin bir okur, elbette ki kelimeleri bütün birimler olarak görür. Gerçekten yetkin vur okur ise, satırları ve paragrafları daha ilk bakışta ayırabilir. Ama bütünü görmedeki etkinlik, kelimeleri oluşturan parçaları anlama ve bilme derecesine bağlıdır.

Muhtıra Üç:

Illuminati Bağlantısı

Illuminati, 1 Mayıs 1776'da Profesör Adam Weishaupt tarafından Ingolstadt Üniversitesi'nde kuruldu. Gizli bir topluluktan ama 1785 ve 1787'de, Bavarya Hükümeti bu organizasyon hakkında bol miktarda önemli belge ele geçirdi. Daha sonra yapılan araştırma ve soruşturmalar, Illuminati'nin amacının dünyanın kontrolünü ele geçirmek ve bu amaca ulaşmak için gerekli her türlü yolu kullanmak olduğunu ortaya koydu. Organizasyon dâhilinde rahipler bulunmasına karşın, Hıristiyanlık karşıtı bir gruptu. Her üye, kimliğini gizlemek için bir takma ad kullanıyordu.

Kendi döneminde, Illuminati bir hayli yaygındı ve nüfuzlu üyelere sahipti. 1788'de Bavarya Hükümeti'nin baskılarından sonra, birkaç yıl boyunca sessiz kaldı ve sonunda tekrar canlandı.

Bu araştırmada asıl önemli nokta, yöntemlerinin ve amaçlarının Teşkilat'ıninkilerle paralel olmasıdır.

Eğitim konusunda Illuminati'nin amacı şöyle tanımlanmaktadır:

"Her köşedeki sıradan insanları kazanmalıyız. Bu özellikle okullar aracılığıyla olacaktır; bu yüzden her türlü açıklık, cesur girişimler, gösteriler, popülerlik ve hoşgörü, tarafımızdan kullanılacak ve teşvik edilecektir."

Sosyal ilerleme konusunda Hegel ve Hartmann'ın görüşleri arasında çok büyük bir fark yoktur. Bu felsefeciler için kişisel özgürlük diye bir şey yoktur; insanoğlu, "gerçekçi ve mantıklı bir tiranlık" tarafından yönetilmelidir.

Gustav Theodor Fechner (1801–1887); Fechner, Hegel'den hoşlanmıyordu ve onun için şöyle diyordu: "İnsanlara düşünmeyi unutturan adam."

Wilhelm Maximilian Wundt

Leipzig Üniversitesi'nde Felsefe Profesörü olan Wilhelm Wundt (1832–1920), hiç şüphesiz ki G. Stanley Hall üzerinde etkili olan en önemli kişiydi. Modern eğitim sistemi, Hegelist sosyal teoriyle, Wilhelm Wundt'un deneysel psikoloji çalışmalarının bir ürünü olarak karşımıza çıkmaktadır. Karl Marks ve von Bismarck, Hegelist teoriyi sadece politik alana uyarlarlarken, Johann Herbart'tan etkilenerek Hegelist düşünceyi eğitimi alanına uyarlayan kişi Wilhelm Wundt idi; Hall ve John Dewey ve Birleşik Devletlerdeki diğer modern eğitim teorisyenleri, bu düşünceyi daha da geliştirdiler.

Tarihi bağlantılar bir kenara, Wundt'un Amerikan eğitim tarihinde çok önemli olmasının başka nedenleri de vardır:

1. Uyarıcı etkenlere verilen kişisel tepkileri ölçmek için, 1875'te dünyanın ilk deneysel psikoloji laboratuvarlarını kuran kişidir.
2. Wundt, kişinin sadece kendi deneyimlerinin bir sonucu olduğuna inanıyordu. Bu noktadan hareketle, Wundt, kişinin aslında kendi iradesi olmadığını, kendine ait kararlar verip onları izlemediğini savunmuştur. Kişi sadece rehberliğe ihtiyaç duyan bir piyondur.
3. Yeni deneysel psikoloji bilimini öğrenmek için, Avrupa'nın dört bir yanından ve Birleşik Devletlerden Öğrenciler, Leipzig'e, Wundt'un yanına gelmiştir. Bu öğrenciler daha sonra kendi ülkelerine dönmüş, eğitim fakülteleri ya da psikoloji kürsüleri kurmuş, yeni psikoloji alanında yüzlerce doktor yetiştirmişlerdir.

Asıl sorunumuz, Wundt'un çalışmasının Hegelist felsefeye dayanması ve kişinin devlet karşısında değersiz olduğunu savunan Hegelist düşünceyi yansıtmasıdır; Wundt'un çalışmalarında vardığı nokta ise, insanın günlük deneyimlerinden etkilenen bir hayvandan fazlası olmadığı görüşüdür.

Muhtıra Beş:

Baltimore Projesi

Baltimore'da zengin bir tüccar olan Johns Hopkins, lisansüstü de eğitim veren bir üniversite (Birleşik Devletlerde Alman akimından gelen ilk üniversite) ve bir tıp fakültesi kurmak için servetini bir kenara attı.

İlginç nokta şudur: Yeni bir üniversite kurmak için Johns Hopkins henüz bir komite toplamamıştı ve bu mektuptan dört hafta öncesine, yani 7 Mart 1874'e kadar da böyle bir komite toplanmadı. Oysa Gilman, bize "Baltimore Projesi'nin temelindeki kişinin ben olduğumu biliyorum," diye itiraf etmektedir.

Kısacası, Baltimore'da neler olduğunu Gilman biliyordu; DAHA ADI ORTAKLARA VERİLMEYEN ÖNCE!

Peki, Hall ne öğretiyordu? Yine, kendi kelimeleriyle:

"Öğrettiğim psikoloji, neredeyse tamamen deneyseldi ve *Physiological Psychology (Fizyolojik Psikoloji)* adlı çalışmasının daha geniş ve ikinci basımında Wundt'un sunduğu fikirlerin çoğunu kapsıyordu."

Böylece, Daniel Coit Gilman'ın Johns Hopkins'te attığı tohum, iç içe geçmiş eğitim fakülteleri ve psikoloji kürsüleri sayesinde, bugün eğitim sistemimizi etkisi altına almış devasa bir ağa dönüştü.

Muhtıra Altı:

Kanatlarını Açan Troyka

Amerikan Ekonomi Kurumu'nun Kuruluşu

Akademik kurumlar, akademileri şartlandırmak ve bazen politikalarını belirlemek için önemli araçlardır. Akademisyenler akademik özgürlük konusunda konuşmaya geldiği zaman mangalda kül bırakmasalar bile, kendilerine denk gruplardan gelen eleştiri ve baskılara karşı savunmasız durumdadırlar. Eğer bir akademisyen herhangi bir haberi grubuna yaymayı başaramazsa, o grupta yeri her an için tehlikede olabilir. Diğer bir deyişle, üniversite ortamlarında öğretilenler, ciddi bir elekten geçer. Bu elek, fakültenin felsefesi tarafından belirlenir. Fakültelerin daha geniş olduğu bu yüzyılda, fakülte politikası asla bir Rektör tarafından belirlenemez. Bunun yerine, fakülte görevlileri komitesi ve akademik kurumların yayın komiteleri tarafından belirlenir.

Teşkilat üyesi Andrew Dickson White'ın ilk Amerikan Tarih Kurumu Başkanı olduğunu ve bu şekilde kurumun yapısını ve yönünü etkileyebildiğini daha önce belirtmiştik. Bu durum, resmi bir tarih geliştirilmesini; bu tarih bilgilerinde, okul kitaplarında ve diğer kaynaklarda Teşkilat ile ilgili hiçbir bilgi bulunmamasını sağlamıştı.

Ekonomik bir kurum da önemlidir, çünkü ekonomist olmayan insanların serbest girişimcilik ve devlet planlaması arasındaki avantaj farklılıkları konusunda şartlandırılmasını kolaylaştırır. Devlet politik kontrolünde, devletin ekonomi planlaması temeldir.

Günümüzün ekonomi fakültelerinin kolektifçi yapısı, Teşkilat'ın etkisi altındaki Amerikan Ekonomi Kurumu tarafından

geliştirilmiştir. Bugünün Amerikan kampuslarında, Avusturya Ekonomi Okulu'nun vaizlerini pek sık göremezsiniz. Etkili bir şekilde kökleri kazanmıştır. Okulun tartışmasız lideri Ludwig von Mises bile, Birleşik Devletlerde eğitim verecek bir yer bulamamıştı. İşte ekonomi alanında akademik özgürlük bu kadardı. Amerikan Ekonomi Kurumu'nun yaygın, zayıflatıcı, diktatör kontrolü budur. Bu kontrol, tıpkı Amerikan Psikoloji Kurumu ve Amerikan Tarih Kurumu'nda olduğu gibi, kökeninde Teşkilat'tan gelmektedir.

Muhtıra Yedi:

Teşkilat'ın Eğitim Alanındaki Hedefleri

Eğitim alanındaki bu amaçlar, her ne şekilde olursa olsun, herhangi bir hükümet eylemiyle gerçekleşmemiştir. Aslında, eğer eğitim sistemi yasama tarafından şu anki durumuna getirilmiş olsaydı, anayasaya uygunluğu açısından kesinlikle sorgulanmış olurdu.

Tam aksine, eğitim sisteminin felsefesi ve uygulamaları, Teşkilat'ın büyük ölçüde etkisi ve bazen de kontrolü altında olan özel vakıfların devasa para yardımları sayesinde günümüzdeki haline gelmiştir. Aslında, Dewey'in amaçlarının gerçekleşmesiyle ilgili tarih, aynı zamanda Ford, Carnegie, Rockefeller, Peabody, Sloan, Slater ve Twentieth Century gibi büyük vakıfların da tarihidir.

John Dewey'in Teşkilat ile Bağlantısı Nedir?

80 yıllık etki sürecinden sonra Dewey'e dönüp baktığımızda, Amerikan okullarının Hegelileştirilmesi'nde en önemli etken olarak tanımlayabiliriz. Dewey sürekli olarak sosyal değişimi savunan bir felsefeciydi. Etkisinin böylesine derin ve yaygın olmasının nedeni de budur. John Dewey'in fikir uygulamalarında ve çalışmalarında, Teşkilat'ın hedeflerini bulabiliriz.

Felsefede zaten Hegel'ist olan Dewey, Wundt ve Hall'un deneysel psikolojisini alarak, sosyal değişim için eğitim kavramına uyarladı. *"Okul öncelikle sosyal bir kurumdur. Sosyal bir süreç olarak eğitimi ele aldığımızda, okulun çocuğu atalarından miras kalan özellikleri geliştirerek bu yetenek ve güçleri sosyal amaçlar için kullanacak şekilde biçimlendiren ortam olarak tanımlayabiliriz. Bu yüzden, eğitim, gelecekteki bir yaşam için hazırlanmak değil, yaşamın kendisidir."*

Bundan anladığımız şey, Dewey'in eğitiminin çocuk odaklı değil, devlet odaklı olduğudur. Çünkü Hegelizm'de "sosyal amaçlar" daima devletin amaçlarıdır.

Modern anne-babalar ve eğitim sistemi arasındaki yanlış anlaşılmanın başladığı nokta işte burasıdır. Ebeveynler, çocuklarının yetişkinlerin dünyasında kullanacakları bazı becerileri öğrenmek için okula gittiklerine inanmaktadırlar; oysa Dewey, açıkça *"eğitim gelecekteki bir yaşam için hazırlanmak değil, yaşamın kendisidir,"* demektedir. Dewey'in eğitim sistemi, çocuğun yeteneklerini geliştirme sorumluluğunu kabul etmemekte, bunun yerine ve tam aksine, sadece çocuğu gelecekteki organik bir bütünün parçası olmaya hazırlamaya odaklanmaktadır; kaba tabiriyle, organik toplum sistemindeki dişilerden biri. Çoğu Amerikalının ahlak değerleri kişiye odaklanırken, okulların ahlak değerleri devleti mutlak gören Hegelizm kavramına dayanmaktadır. Yanlış anlamaların ve tartışmaların olması kaçınılmazdır!

Bireysel Çocuk

Hegel'e göre, toplum içinde herhangi bir görevi yerine getirmede süreci, kişinin bireysel olarak hiçbir değeri yoktur: *"Devlet mutlak gerçekliktir ve birey, devletin bir üyesi olarak, kapasitesi ölçüsünde varlığa, gerçekliğe ve değere sahiptir."*

Dewey'e göre, kişinin hiçbir şekilde bireysel hakları yoktur. Kişi sadece devlete hizmet etmek için vardır. Bu, Bağımsızlık Bildirgesi'ne ve Anayasa'ya tamamen aykırıdır. Bu belgeler devletin daima bireyden sonra geldiğini bildirmektedir.

Eğitimin Amacı

John Dewey, Hegel'in organik toplum görüşünü izlemektedir. Örneğin; *"Eğitim, kişinin yetenek ve becerilerini sosyal yöne çevirmesine yardımcı olmak ya da kişinin kendi deneyimlerini başkalarıyla paylaşması ve böylece bireysel farkındalığın ulusal farkındalığa genişletilmesi içindir."* (İlk Pedagoji Seminer Dizisi)

Tüm insanoğlunun bir bütün haline gelmesi ve ulusların birbirlerine anlayışla, sevgiyle, barışçıl şekilde yaklaşması fikrine kimse ses çıkaramaz. Ama bu tür ezoterik fikirleri izlemeye kalkışmadan önce, kendi ülkemizdeki sorunları halletmemiz gerekmez mi? Politik yozlaşma, acınacak derecede düşük eğitim standartları ve duyarsız bürokrasi, kesinlikle her ülkenin öncelikle kendi içinde eğilmesi gereken konulardır.

Anayasa'da birey ve devlet arasındaki ilişki, bireyin devletten üstün olduğu, devletin sadece bireye hizmet etmek için varlığını sürdürdüğü şeklinde açıklanmaktadır. Bireyler izin vermediği sürece, devlet onların üzerinde hiçbir güce ve yaptırıma sahip değildir.

Bu, Anayasa'nın 9. ve 10. Maddeleri ile güvenceye alınmıştır.

Kısacası, John Dewey ve takipçilerinin uygulamaları, Anayasa'ya tamamen aykırıdır. Teşkilat'ın inanılmaz gücüyle desteklenmeselerdi, bu insanlar okullarda bir gün bile kalamazlardı.

Muhtıra Dokuz:

Sonuçlar ve Öneriler

Genel sonuç, Teşkilat'ın eğitim sistemini çocuğun bireysel yeteneklerini geliştirme amacından sapıtılarak, çocuğu organik bir toplumun (Hegelist toplum) bir parçası olmaya şartlandırma amacına yönlendirdiği şekilde özetlenebilir.

Bu amacın, öncelikle büyük özel vakıfların para kaynaklarının kullanılmasıyla gerçekleştiğini görüyoruz.

Eğer Birleşik Devletler, teknolojik açıdan yoğun bir çağda ayakta kalmak istiyorsa, başka öneriler de dikkate alınmalıdır:

- Okulun temel amacı, bireysel yeteneklerin geliştirilmesine yardımcı olmaktır. Sosyal mühendislik gibi bir amaç asla dikkate alınmamalıdır.
- İyi bir eğitim için, "içerik" en önemli şeydir.
- Eğitim Fakülteleri kapatılmalıdır (bu, Duke Üniversitesi'nde ciddi şekilde tartışılmaktadır; Michigan Üniversitesi'nde bu konuda teklif sunulmuştur)
- Öğretmenlerin yetkinlikleri konu odaklı olmalı, eğitim teorisi dikkate alınmamalıdır
- Özel okullardaki tüm sınırlamalar kaldırılmalıdır.
- Devlet okulları tekrar yerel yönetime teslim edilmelidir.

TEŞKİLAT SAVAŞ VE DEVRİMLERİ NASIL YARATIYOR

Yazarın Notu

Teşkilat tarafından yaratılmaya çalışılan sonuç, bir Yeni Dünya Düzeni'dir. Kontrollü çatışma olmadan, bu Yeni Dünya Düzeni'nin yaratılması söz konusu olamaz.

Toplum içindeki bireylerin rasgele eylemleri, bu sentezi getirmez, çünkü yüzeyseldir ve bu yüzden özel olarak yaratılması gerekir. Ve bu, çatışmanın hesaplanması, kontrol edilmesi ve kullanılmasıyla mümkündür. Bütün bu süre boyunca bu sözünü ettiğimiz sentez aranırken, birbirlerine karşı partilerden birine dâhil olmanın, yani taraf tutmanın hiçbir anlamı yoktur. Bu, uluslararası bankerlerin neden Nazileri, Sovyetler Birliği'ni, Kuzey Kore'yi, Kuzey Vietnam'ı Birleşik Devletlere karşı desteklediğini açıklamaktadır. "Çatışma", bir yandan dünyayı tek bir Dünya Devleti'ne doğru zorlarken, bir yandan da kazanç getirmektedir. Bu süreç, günümüze kadar sürmüştür.

Muhtıra Bir:

Yaratılmış Çatışma ve Diyalektik Yöntem

1. GİRİŞ

Birleşik Devletlerin elit, gizli bir topluluk tarafından yönetildiği yönündeki ilk hipotezimizi belgelerle kanıtladık Böyle bir gizli topluluk gerçekten vardır, üyelerinin kimlikleri gizlenmektedir ve üyeliğin ortaya çıkarılması istenmemektedir. Dahası, biz kitabımızı hazırlamaya başladıkta sonra, Yale Üniversitesi'nde kayıtlarının büyük bölümünün tutulduğu Sterling Kütüphanesi yetkilileri, Russell Tröst'ün belgeleriyle ilgili araştırma yapanları engellemeye başladı.

Teşkilat'ın yapısının, çalışma tarzının ve amaçlarının, Hegelist diyalektik yöntemiyle açıklanması gerektiğini de belirtmiştik. Operasyonları başka hiçbir felsefi yaklaşımla açıklanamaz; bu yüzden, Teşkilat asla "sağcı" ya da "solcu" laik ya da dindar, Marksist ya da Kapitalist diye tanımlanamaz. Teşkilat ve amaçları bunların tümüdür ama tek başına hiçbirisi değildir.

Hegelizm'de politik "sağ" ve politik "sol" veya Hegelist terimlerle tez ve antitez arasındaki çatışma, tarihin ilerlemesi ve tarihsel değişimlerin oluşması için esastır. Tez ve antitez arasındaki çatışma, bir sentez ortaya çıkarır ki bu da yeni bir tarihsel durum anlamına gelir.

Başkan Woodrow Wilson, şu sözleri söylemiştir: "Birleşik Devletlerde ticaret ve üretim alanında çalışan en büyük insanların bazıları, son derece organize, son derece gizli, son derece üstün, son derece yaygın bir güç olduğunun farkındadırlar ve o güç tarafından kınanmayı göze almadıklarından, bu konuda hiç ağızlarını açmamaktadırlar."

Birleşik Devletlerdeki bu organizasyonun "kontrollü çatışma" prensibini kullandığı hiç şüphesizdir. Bu kesimdeki insanların istediği sonuçların elde edilmesi için "kontrollü" krizler kullanılmaktadır. Dahası, savaş ve barış kararlarını verenlerin bu birkaç elit aile olduğu, politik referandum yoluyla herhangi bir toplum oylamasına başvurulmadığı kesindir.

2. DİYALEKTİK YÖNTEM NASIL İŞLER?

Son 200 yıl boyunca, yani Alman felsefesinde Kant'ın yükselişinden bu yana, birbiriyle çatışan iki felsefe sistemini tanımlayabiliriz. Birleşik Devletlerde, İngiltere Birleşik Krallığı'nda ve Fransa'da, felsefe bireye ve bireyin haklarına dayanır. Ama Kant'tan bu yana, 1945'e kadar Fichte ve Hegel aracılığıyla, Almanya'da temel felsefe evrensel kardeşlik ve bireyselliğin inkâr edilmesidir; bu görüş, Batılı klasik liberal düşüncenin tamamen zıddıdır.

... Alman idealizmi, Karl Marks'ın, Bismarck, Hitler, Sağcı ve Solcu Hegelistlerin çalışmalarının felsefi temeliydi. Ama paradoks şudur: Hegel sadece en muhafazakâr Alman hareketlerine teorik temel oluşturmakla kalmamış, aynı zamanda 19. yüzyıldaki devrimci hareketlerin çoğunun da çıkış noktası olmuştur. Hem Marks hem de Hitler, felsefi temellerini Hegel'e dayandırmışlardı.

Batı'da yaşayan bizlerin çoğu için yabancı kavramlarla dolu olan Hegelist politik düşünce sisteminden, devletin "Tanrı'nın tarih boyunca ayak izleri", devletin aynı zamanda Tanrı olması, vatandaşın tek görevinin devlete hizmet etme yoluyla Tanrı'ya hizmet etme olması, bir vatandaşın ancak devlete boyun eğdiği ölçüde özgür olabilmesi gibi absürt durumlar ortaya çıkmaktadır.

Bu Hegelist felsefe sisteminden, tarihsel diyalektiğe geliyoruz ki bunun anlamı, tüm tarihsel olayların, zıt güçlerin çatışmasından ortaya çıktığıdır. Bu nihai olaylar, çatışan gruplardan üstün ve farklıdır. Herhangi bir fikir ya da herhangi bir fikrin uygulanması, TEZ olarak düşünülebilir. Herhangi bir tez, zıt güçlerin ortaya çıkmasına neden olacaktır ki buna da ANTİTEZ denir. Nihai sonuç tez ya da antitez değil, çatışan iki zıt gücün bir sentezi olacaktır.

Das Kapital adlı çalışmasında, Karl Marks, kapitalizmi tez, komünizmi ise antitez olarak görüyordu. Tarihçiler tarafından tamamen gözden kaçırılan nokta -Marksistler de dâhil olmak üzere- bu güçler arasındaki çatışmanın sonucunda ortaya çıkacak olan toplum yapısının kapitalist ya da komünist değil, bu iki zıt güçlerin bir sentezi olacağıdır. Hegelist sistem, böyle bir çatışmanın sonucunda kapitalist ya da komünist olmayan başka bir toplum yapısının ortaya çıkacağını göstermektedir. Dahası, bu Hegelist olaylar düzeninde, yeni sentez devletin Tanrı, bireyin mutlak devletten daha aşağıda ve değersiz bir köle olduğunu vurgulamaktadır.

O halde Hegelistler için bir Parlamento'nun ya da Kongre'nin önemi nedir? Bu kurumlar, bireylerin kendi fikirlerinin bir parça değeri olduğunu hissetmelerine olanak tanırken, aynı zamanda da herhangi bir "köylü"nü ola ki şans eseri mantıklı bir fikir vermesi durumunda, devletin hemen fikri sahiplenmesini sağlamaktadır. Hegel bunu şu şekilde açıklamaktadır: "*Bu katılımın, hayali özgürlük ve kibrin amacı, bireylerin kendilerini etkili hissetmelerini, böylece bir fark yarattıkları duygusunu yaşamalarını sağlamaktır.*"

Hegelistler için ulusların organize çatışması anlamına gelen savaşlar, fikirler arasındaki çatışmaların gözle görülür sonucudur.

Hepsinden öte, Hegelist doktrin, krallardan çok devletlerin ilahi hakkıdır. Hegel ve Hegelistler için, devlet dünyadaki Tanrı'dır: "*Tanrı'nın tarih içindeki yürüyüşü, devletlerin varlığının nedenidir; temelleri, kendisini irade olarak gösteren nedensellik gücüdür. Her devlet, ilahi öze katkıda bulunur. Devlet, insan sanatının bir ürünü değil, sadece Tanrı'nın yaratımıdır.*" (*Philosophy of Right (Sağcı Felsefe)*)

Hegel için bireyin hiçbir önemi, hiçbir hakkı yoktur ve ahlak, bir lideri izlemektir. Hırslı bir birey için altın kural, Senatör Mansfield'in sözlerinde gizlidir: "*istediğini elde etmek için istenileni vermelisin.*"

Bunu Birleşik Devletler Anayasası'nın ruhuyla bir karşılaştırın: "Biz halk" devlete bazı güçler veririz ve geri kalanı halka saklarız. Kilisenin ve devletin ayrılması, Birleşik Devletler Anayasası'na işlenmiştir ve bu Hegel'in "devlet dünyadaki Tanrı'dır" görüşünün inkârıdır. Bu yasal gereği Birleşik Devletlerdeki Teşkilat'ın, İngiltere'deki Grup'un, Almanya'daki Illuminati'nin ve Rusya'daki Politbüro'nun eylemleriyle karşılaştırın. Bu ayrımcılar için devlet mutlak ve kendi kendini devletin başına getirmiş olan elit kesim, gerçekten de dünyadaki Tanrı'yı oynamaktadır.

4. SAVAŞ VE DEVRİMLERİN YARATILMASI

Ülke içinde bu "sol" ve "sağ" kanalların manipülasyonu, "sol" ve "sağ" politik yapıların yüzeysel olarak oluşturulduğu ve tek dünya sentezinde çöktüğü uluslararası arenada da tekrarlanmaktadır.

Okul kitaplarında savaş ve devrimler, zıt güçlerin çatışmalarının tesadüfi sonuçları olarak gösterilmektedir. Bu kitaplara göre, politik pazarlıkların çürümesi fiziksel çatışmalara yol açmakta, sonuçta savaşlar çıkmaktadır. Ne yazık ki bu tam anlamıyla bir saçmalaktır. Savaşlar daima kişilerin kasıtlı ve yaratıcı eylemleri sonucunda başlar.

Batılı okul kitaplarında da devasa boşluklar vardır. Örneğin, II. Dünya Savaşı'ndan sonra, Nazi savaş suçlularını yargılamak üzere görevlendirilen mahkemeler, Batı'nın Hitler'i desteklemesiyle ilgili bilgileri sansürlemekte çok dikkatliyidiler. Aynı şekilde, 1917 Devrimi'nde Sovyet ekonomisine yapılan Batı kaynaklı finans yardımları da gizlenmiştir.

Devrimler, politik ya da ekonomik zorlanmalardan doğarak otokratik bir devlete karşı girişilen doğaçlama olaylar

olarak gösterilir. Batılı okul kitaplarında, devrimlerin finans desteğine ihtiyaç duydukları ve dünya üzerindeki birçok devrimin arkasında Wall Street'in yattığı belirtilmez.

Sonuç olarak, Hitler Almanya'sı, Sovyetler Birliği ya da Komünist Çin olsun, Batılı tarih kaynaklarımız bozulmuş, sansürlenmiş ve büyük ölçüde işe yaramaz hale getirilmiştir. Hiçbir Batılı vakıf bu tür konuların araştırılması için finans desteği vermez; bu tür araştırmaları yapabilecek sadece birkaç Batılı akademisyen çıkabilir ve onlar da hazırladıkları kitapları bastırarak bir yayıncı bulamazlar.

Aslında, büyük ölçüde kaydedilmemiş bir tarih daha vardır ve bizim okul kitaplarımızda yazandan son derece farklı bir hikâye anlatmaktadır. Savaşların kasıtlı olarak yaratılması, hükümetlerin değişmesi için bilinçli bir şekilde devrimlerin desteklenmesi ve bir Yeni Dünya Düzeni yaratılması için çatışmaların kullanılması.

Batı girişimci teknolojisi olmadan, Sovyetler Birliği hiçbir ekonomik ilerleme kaydedemez. Aslında, 1944'te Stalin'in de Harriman'a söylediği şey buydu. 30 Haziran 1944 tarihinde Sovyetler Birliği'ndeki Amerikan Büyükelçisi Harriman tarafından Devlet Departmanı'na yazılmış mektuptan bir alıntı: "*Stalin, savaştan önce ve savaş sırasında Birleşik Devletlerin Sovyetler Birliği endüstrisine yaptığı yardımlarla ilgili minnetini ifade etmiştir. Sovyetler Birliği'ndeki büyük endüstri girişimlerinin üçte birinin Birleşik Devletler yardımı veya teknik desteği sayesinde inşa edildiğini bildirmiştir.*"

Eğer 1947'de Sovyetler Birliği bir düşman olarak görülüyorsa, çok güçlü bir savunma alanı oluşturmamız gerekmiyordu. Yapmamız gereken şey, teknolojinin kesilmesi idi. Hiçbir şekilde Sovyet teknolojisi yoktu ve SOVYET TEKNOLOJİSİNDEN SÖZ EDİLEMEYECEĞİNİ HARRIMAN BİLİYORDU.

Dahası, Harriman, Sovyetler Birliği ile "daha fazla ticaret yapılması" için ısrar edenlerin başında geliyordu ve ticaret, teknoloji transferi için önemli bir araçtır. Diğer bir deyişle, Harriman, aynı anda İKİ ÇATIŞMA POLİTİKASINI birden zorluyordu.

- (a) Kendi teknolojinin ihracıyla bir Sovyet gücünün oluşturulması
- (b) O güce karşı bir Batı savunması

Alın size Hegelist diyalektik yaklaşımı! Teze karşı antitez ve çatışmanın yeni bir sentezi doğurması.

I. TEŞKİLAT, SOVYET ORDUSUNA YARDIM SAĞLIYOR

Neyse ki elimizde Teşkilat üyelerinden birinin yazmış olduğu bir muhtıra var; bu muhtıra, 1917'deki Bolşevik Devrimi'nin niyetlerini özetliyor. Muhtıra, Wall Street'teki bir hukuk firması olan Simpson, Thacher & Bartlett'in ortaklarından Thomas D. Thacher (Teşkilat, 1904) tarafından yazılmıştır. Thacher'ın adresi 120 Broadway idi. Bugün bu hukuk firması -şimdi Battery Plaza'dadır- Wall Street' teki en büyük ciroya sahiptir ve eski Eyalet Sekreteri Cyrus Vance (Parşömen ve Anahtar) önemli ortaklarından biridir.

1917'de, Thacher, William Boyce Thompson'ın Kızılhaç Görevi ile Rusya'daydı. New York'ta konsültasyonlar yaptıktan sonra, Thacher, Lord Northcliffe ile Bolşevik Devrimi üzerine konuşmak üzere Londra'ya, sonra da aynı görevlerle Paris'e, Fransız Hükümeti'ne gönderilmişti.

Thacher, zorlukla ayakta duran Sovyet Hükümeti'nin -1918'e kadar Rusya'nın sadece çok küçük bir bölümünü kontrol ediyordu- hemen tanınması gerektiğini değil, aynı zamanda Sovyet Ordusu için yardım gerektiğini bildiriyor, Bolşevikler kontrolü ele geçirene kadar Japonları Sibirya'nın dışında tutmak için de müdahale öneriyordu.

Sovyetler, manganez yataklarını işlemek ve taşımak için modern ekipmanlar ve nakliye tesisleri elde ettiler; döviz kredisi aldılar ve sonunda, Sovyetler Birliği'ne kredi verilmemesi konusundaki Amerikan yabancı politikasını çiğnediler. Bir kez daha anlaşmalar W. A. Harriman Company ve Guaranty Tröstü ile yapılmıştı.

12 Temmuz 1925'te, W. A. Harriman Company ve Sovyetler Birliği arasında bir imtiyaz anlaşması yapılarak, Kafkasya manganez yataklarının işlenmesi ve modern maden ekipmanlarıyla nakliye yöntemlerinin öğretilmesi karara bağlandı.

IV. TEŞKİLAT, DIŞİŞLERİ BAKANLIĞI'NIN ARAŞTIRAMAYACAĞI KADAR GÜÇLÜ

Teşkilat, Rusya'yı geliştirmek için planlarını uygulamaya devam ederken, Dışişleri Bakanlığı hiçbir şey yapamıyordu. Tüm bürokratları, hipnotize olmuş gibi Washington D.C.'de elleri kolları bağlı bir halde oturtuyorlardı.

"Öncelikle, 1920'lerde, Sovyetler Birliği'ne verilen krediler Birleşik Devletler kanunlarına kesinlikle aykırıydı. Amerikan vatandaşları kendi risklerini alarak Sovyetler Birliği'ne girebilirlerken, ticari faaliyetler için hiçbir şekilde diplomatik ilişkiler, devlet desteği ya da onayı yoktu."

Diğer bir deyişle, Averell Harriman, yasadışı bir projede Birleşik Devletler Hükümeti'ni atlatmıştı. Bu sorumsuzca bir davranış değilse, başka hiçbir şekilde adlandırılmaz. Üstelik daha sonraları Rusya'daki Birleşik Devletler Büyükelçisi

olan adam da yine oydu.

Ama asıl ilginç olan nokta, BİRLEŞİK DEVLETLER HÜKÜMETİNİN HIÇBİR ŞEKİLDE SORUŞTURMA YÜRÜTEMEMİŞ OLMASIDIR.

Buradan anladığımız şey, perde arkasındaki bir gücün kesinlikle sorgulanmaması gerektiğidir.

VII. POLİTİKACILAR AMERİKAN VATANDAŞLARINA NE SÖYLEDİLER?...

Aslında, tam o dönemde, hükümet tanımak konusunda kesin davranışlar sergileyen Birleşik Devletler, Rusya için ilk Beş Yıllık Kalkınma Planı'nı hazırlıyordu. Planlama çalışması, büyük ölçüde Amerikan firmaları tarafından yapılıyordu.

Kanunlara göre sadece askeri ürünlerin ihraç edilmesine izin veriliyordu. Aslında, sıra dışı miktarlarda endüstriyel malzemenin ve ekipmanın yanı sıra, Sovyetler Birliği'nin rahatça Amerikan Doları basabilmesi için, Hazine Bakanlığı'nın para kalıpları da gönderiliyordu!

II. Dünya Savaşı'ndan bu yana, Birleşik Devletler ve Sovyetlerin teknolojisi hep başa baş gitti.

Kısacası, Sovyetler Birliği'nin yaratılmasının kaynağı da Teşkilat'tır: Sovyetler Birliği'nin başlarda ayakta durabilmesinin nedeni yine Teşkilat' tır.

Ama hepsinden öte, bu hikâyeye politikacılar tarafından Amerikan halkından gizlenmiştir.

Şimdi bir de Almanya'daki Nazi Partisi'nin desteklenmesine bir bakalım.

IV. ÇATIŞMADAN KAZANÇ

Savaş ve devrimler, kazanç fırsatları sunar.

Çatışmalar, Teşkilat'ın kontrolü ya da etkisi altındaki şirketler için kazanç kaynağı olarak kullanılabilir. II. Dünya Savaşı'nda, Kore Savaşı'nda ve Vietnam Savaşı'nda, Amerikan şirketlerinin "kazanç" için düşmanlarla ticaret yaptığını gösterebiliriz.

Bu "kanlı ticaret" arada sırada olan ve sadece birkaç firmanın yaptığı bir şey de değil üstelik son derece yaygın ve daha yüksek politik kararları ve felsefeleri yansıtıyor. Şirketler -hatta büyük şirketler- üzerinde bankalar ve tröstler hâkimdir; buna karşılık bu bankalar ve tröstler, Teşkilat ve yandaşları tarafından yönetilmektedir.

Birleşik Devletler 1941'e kadar Almanya ile resmi olarak savaşa girmemesine karşın, Yok edici (Hitler) Aralık 1940'ta İngiltere'ye saldırdıktan sonra, yasal ve kesinlikle ahlaki olarak, Birleşik Devletler, Nazi Almanya'sına savaş açtı. Aralık 1940'dan önce bile, Standard Vacuum Company'nin sahibi olduğu MS "Frederick S. Fales," 21 Eylül 1940'ta bir Alman denizaltısı tarafından batırıldı. 1941'de ise New Jersey'deki Standard Oil'e ait Panama bandıralı altı tanker, Standard Oil rafinerilerinden Kanarya Adaları'na petrol taşımakla görevli Nazi subayları yönetiminde, Nazi denizaltılarının bir yakıt ve bakım üssüne götürülüyordu.

15 Temmuz 1941 tarihli bir İstihbarat raporu -Columbus, Ohio'daki Beşinci Kolordu- sayfa 263'te sunulmaktadır. Hiçbir Standard Oil gemisinin Naziler tarafından batırılmadığını belirten bu rapor, hatalıdır; Binbaşı Burrows, 1940'daki "Frederick S. Fales" olayını bilmiyordu.

Savaştan sağlanan kazançla ilgili diğer bir belge ... Bu, RCA ile II. Dünya Savaşı'ndaki Nazileri birleştirmektedir. RCA, temelde bir Morgan-Rockefeller firmasıydı ve böylelikle Teşkilat'a bağlıydı.

Başka bir örnek de Chase Bank olarak gösterilebilir. Chase, Rockefeller ailesinden dolayı Teşkilat ile bağlantılıydı (Percy Rockefeller, Teşkilat, 1900) ve Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı Reeve Schley (Yale, Parşömen ve Anahtar) idi.

Chase Manhattan Bank, sadece politik arenada ikili oynayan bir firma değildi, aynı zamanda Ford Motor Company aracılığıyla savaş sonrasında Hazine Sekreteri Morgenthau tarafından Nazi yanlısı eylemleri araştırmakla görevlendirilmişti.

Chase'in Naziler ile işbirliği yapması, insanı hayrete düşürmektedir; üstelik bu, Nelson Rockefeller'ın Washington'da Latin Amerika'daki Nazi operasyonlarına KARŞI istihbarat işi sürdürdüğü bir dönemdeydi.

Kısacası, Chase Bank bir Nazi işbirlikçisiydi ama yukarıdaki öncül rapor, ancak soruşturma süresince elde tutulabildi. Washington D. C.'den gelen emirler, raporun etkisiz kılınmasını sağladı.

Diğer yandan, Chase Bank -daha sonra Chase Manhattan Bank oldu- Birleşik Devletler teknolojisinin Sovyetler Birliği'ne aktarılmasında da öncelikli bir araç olmuştur. Bu, Chase'in Sovyetler Birliği'ne yardım etmek için Birleşik Devletler yasalarını çiğnediği zamana, 1920'lerin başlarına kadar gitmektedir. 1922'de, Chase, askeri LIBERTY uçak motorlarını Sovyetler Birliği'ne göndermeye çalışıyordu!

Muhtıra Beş:
Yeni Diyalektik; Angola ve Çin

1. YENİ BİR DİYALEKTİK SÜREÇ ZORUNLULUĞU

II. Dünya Savaşı, 1920'lerde ve 1930'larda yaratılan diyalektik sürecin zirve noktasıydı. "Sol" ve "sağ", yani Sovyetler Birliği ve Nazi Almanya'sı arasındaki çatışma, bir sentezin oluşmasına yol açtı; bunun arkasından Birleşmiş Milletler, Ortak Pazar, COMECON, NATO, UNESCO, Varşova Paktı, SEATO, CENTO ve son olarak da Trilateral Komisyon geldi. Bunların hepsi Yeni Dünya Düzeni'ne doğru bir başlangıçtı.

II. Dünya Savaşı, daha yüksek seviyede bir senteze ulaşmak için Teşkilat'ı yeni bir diyalektik süreç arayışına itti. Var olan sürecin kaynağı, 1950'deki Ulusal Güvenlik Muhtırası 68'de bulunabilir (*The Phoenix Letter*, Ocak 1984'te analiz edilmiştir). NSC 68, Batı teknolojisini daha ileri bir Sovyetler Birliği inşa etmesi için yolu açtı; 1960'larda ve 1970'lerde, bilgisayarlı uzay çağı teknolojisine ulaşıldı. Aynı dönemde, NSC 68, Birleşik Devletler savunmasının aşırı gelişimini de vurguladı; gelecekteki olası bir Sovyet tehdidine karşı! NSC 68'deki analiz, son derece zayıftı, çünkü Sovyetler, Batı teknolojisini olmadan ilerleyemezlerdi. NSC 68, teknoloji transferinin devamını sağladı. Diğer bir deyişle, Batı firmalarının Sovyetler Birliği'ne yayılmasına izin vermekle, NSC 68 aynı zamanda Birleşik Devletler savunma bütçesini de tartışmaya açtı.

Sınırlı dünya görüşleri dikkate alındığında pek de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ne yazık ki Teşkilat'ın NSC 68'e dayalı diyalektik planı işe yaramadı. Geçmiş yirmi yıl boyunca diyalektik süreci kontrol altında tutmak için kullanılan öncelikli araçlar (a) bilgi, (b) borç ve (c) teknoloji olmuştur. Bunlar zamanla önemini ve etkisini kaybetti. Bugün artık 1950'lerde olduğu gibi işe yaramıyorlar.

Yine de o ya da bu şekilde bilgi kontrolü başarılı oldu. Entelektüel dünya, hala "sol" ve "sağ" arasındaki sözde savaşa kilitlenmiş durumda; oysa gerçek mücadele, bireysel özgürlükle mutlak devletin tecavüzcü gücü arasında.

Batı'da seçim, kontrollü "sol merkezli" bilgi ile kontrollü "sağ merkezli" bilgi arasında.24 İki kontrollü grup arasındaki bilgi çatışması, bilgiye dayanan bir çatışmayı sürekli olarak canlı tutar. İki taraf için de hoş olmayan gerçekler hemen unutulur. İki grubun görüşüne de uymayan kitaplar hemen toplatılıp yok edilir, çünkü hem "sağ" hem de "sol" kesimin öfkesini çeker.

Kısacası, Sol-Sağ çatışmasının sahteliğini gösteren herhangi bir yayın, kolayca gözden çıkarılır; halk, bir "seçenekleri" olduğuna inanmaya ve böylece kontrol altında tutulmaya devam eder.

İkinci kontrol mekanizması, borçtur. Eğer Marksist ülkeler teknoloji ithal edeceklerse, bunun karşılığını ödemek için ya Batı parası kazanmalı ya da borç almalıdır. Tabii bu borçlar geri ödenmelidir. Bazı açılardan, borçlular yükümlülüklerini yerine getirmekten vazgeçemedikleri takdirde, alacaklıların kontrolü altındadırlar. Zayıf nokta, yükümlülüğün yerine getirilmemesidir.

Üçüncü kontrol mekanizması teknolojidir. Eğer daha yüksek üretim seviyelerine çıkmak için teknoloji ithal edilmesi gerekiyorsa, o zaman alıcı "üretim sanatı"ndan daima uzak duracaktır. Ama burada Teşkilat'ın zayıf noktası, askeri teknolojinin bir pazar sistemi gerektirmediğini unutup olmalarıdır.

Ne var ki diyalektik plan birçok nedenle işe yaramamıştır. Öncelikle, bilgi kısıtlaması Teşkilat'ın beklediği kadar başarılı olmamıştır. *Time* ve *Newsweek*, Teşkilat'a haftalık haber özetleri üzerinde hâkimiyet kurma şansı vermiştir. Televizyon kanalları, izleyici tepkilerini ölçebilmeye başlamıştır; belli bir ölçüye kadar. ... Ama Teşkilat, bireyleri, görece küçük akademik grupları, dışarıdaki üniversiteleri, propagandalarındaki açıkları araştırmaktan ve sorgulamaktan alıkoymadı. Genellikle "sol" veya "sağ" şeklinde yanlış adlandırılan bu gruplar, aslında sol-sağ spektrumunun dışında kalmaktadırlar.

İkincisi, borç silahı aşırı kullanılmış durumdadır. Komünist ülkeler, artık Batılı bankerlerden aldıkları borçlarla doymuşlardır.

Üçüncüsü, teknoloji hala güçlü ve yararlı bir silah olmasına karşın, Batı dünyasının teknoloji vererek geliştirdiği düşman ülkeler, şimdi kendisi için ciddi tehlike oluşturmaktadır.

Son olarak, bugünün dünyasında yeni bir diyalektik süreç oluşturmaya engel olarak iki temel gerçeği gösterebiliriz. Birincisi, Marksist kuvvetlerin dikkatli güçlendirilmesi; Marksist Angola için yeşil ışık yanmıştır ama Marksist Grenada için ışık kırmızıya geçmiştir.

İkincisi, tamamen yeni bir kolun oluşturulması gerekmektedir ve bu kendi içinde Marksist olan Komünist Çin'dir ama bu da muhtemelen Sovyetler Birliği'nden potansiyel itiraz görecektir. Teşkilat'ın yeni bir süper güç yaratma çabaları devam etmektedir ama bunun çok azı basına yansımaktadır. Bu yeni antitez, Nazi Almanya'sının yerini alacaktır.

II. TEŞKİLAT BİR MARKSİST ANGOLA YARATILYOR

Afrika'nın güneybatı sahilinde eski bir Portekiz bölgesi olan Angola, diyalektik süreçteki Marksist kolun yaratılmasının çağdaş bir örneğidir.

Angola ile ilgili resmi görüş, Angola'nın bir Portekiz sömürgesi olduğu ve baskın Portekiz yönetiminin sonucunda Marksistlerin "demokrat" güçlere karşı zafer kazandığı bir bağımsızlık hareketine yol açtığıdır.

Bu görüş desteklenemez. Eğer Portekizliler Angola'da sömürgeci olsaydı, Boston Brahmanlarının da Massachusetts'te sömürgeci olması gerekirdi. Angola'nın başkenti Luanda, 1575 yılında Portekizliler tarafından kurulmuştu; bu, göçmenlerin Massachusetts'e yerleşmesinden yaklaşık yarım asır öncedir. 1575 yılında Angola'daki yerli nüfusu, Massachusetts'teki Kızılderili nüfusundan daha azdı. Üç asır boyunca Portekizliler, Angola'ya bir sömürgeci çok bir eyalet gibi yaklaştılar; bu, İngilizlerin, Fransızların ve Belçikalıların Afrika sömürge yönetiminin aksiydi. Dolayısıyla, eğer Angola var olmayan yerlilere aitse, Massachusetts de mantıken Amerikan Yerlileri'ne ait olmalıdır.

1960'lann başlarında, Birleşik Devletler Angola'daki Marksist davaya aktif olarak yardım ediyorlardı. Bu, daha önceki Dean Acheson'ın zamanından beri bellidir. Dean Acheson (Parşömen ve Anahtar), McGeorge Bundy (Teşkilat, 1940) ve Başkan Kennedy, 2 Nisan 1962'de toplandılar.

Dean Acheson, muhtemelen Başkan Kennedy tarafından hâlihazırda biliniyor olması gereken bir konuya geçmektedir; Birleşik Devletlerin Angola'daki devrimci hareketi destekliyor olması konusu:

"Başkan bana bu şartlar altında pazarlık için alan bulunmadığından emin olup olmadığını sordu. Belki de kendisinin de bileceği gibi, aslında Portekiz'in düşmanlarını destekliyor olduğumuzu hatırlattım; bunu kanıtlayamasalar bile bu konuda güçlü şüpheleri vardı. Bana bunun amacının Angola milliyetçi hareketini komünist Ganallıların elinden uzak tutmak ve olabildiğince tarafsız ellerde kalmasını sağlamak olduğunu söyledi. Bunu kesinlikle anladığımı ifade ettim ama bu durum, Portekizlileri daha da şüphelendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Aynı zamanda Angolalıları Angola'dan gizlice çıkarıyor ve Lincoln Koleji'nde ulusal görüşler konusunda eğitiyorduk. Dahası, bu kolejin başı gizlice ve yasadışı yollardan Angola'ya girmiş, geri dönerken şiddetli Portekiz karşıtı propagandayla karşılaşmıştı. Kayıtsız şartsız Portekiz hâkimiyeti altında olan bir bölgede Portekiz düzeninin sürmesine izin vermeyen kararlar için Birleşmiş Milletleri veto ettik. Portekizlilerin gururlu insanlar olduklarını, özellikle görkemli bir geçmişten sonra böylesine yetersiz bir pozisyona düşükleri için son derece duyarlı olduklarını hatırlattım. Kendi yıkımlarına yol açacak bir anlaşmada satın alınmaktansa, Goa'da yaptıkları gibi görkemli imparatorluklarının kalıntısı üzerinde saygın bir şekilde yürümeyi tercih ederlerdi."

Başkan Kennedy'nin sözlerinde, oldukça küçük görünmesine karşın, son derece önemli olan bir nokta vardır. Anlayabildiğimiz kadarıyla Kennedy, Birleşik Devletlerin Marksistleri değil, Milliyetçileri desteklediğini sanıyordu; oysa Birleşik Devletler aslında Marksistlere yardım ediyor, 1917'de Rusya'daki Bolşevik Devrimi'nde olduğu gibi Güney Afrika'da da aynı oyunu oynuyordu.

III. TEŞKİLAT, ÇİN'DE YENİ BİR DİYALEKTİK KOL OLUŞTURUYOR

Basına yöneldiğimizde (1984 başları) Bechtel Corporation'ın Çin hükümeti için gelişim, mühendislik ve yapı hizmetleri vermek için Bechtel China, Inc. adı altında yeni bir şirket kurmuş olduğunu görüyoruz. Bechtel China, Inc. firmasının yeni Yönetim Kurulu Başkanı, daha önce Bechtel Civil & Minerals, Inc. firmasının pazarlama müdürü olan Sydney E. Ford. Bechtel şu anda Chinese National Coal Development Corporation ve China National Offshore Oil Corporation için incelemeler yapıyor; bunların ikisi de elbette ki Çin Komünist organizasyonlarıdır.

Görünüşe göre, Bechtel, 1928 yılında Sovyetler Birliği'nin ilk Beş Yıllık Kalkınma Planı'nı hazırlayan ve bunun için ön incelemeleri yapan Detroit merkezli Albert Kahn, Inc. firmasının yerini almış durumda.

2000 yılına geldiğinde, Komünist Çin, Amerikan teknolojisini ve insan gücünü kullanarak "süper güç" haline gelmiş olacak. Tahminimize göre Teşkilat'ın amacı, bu gücü Sovyetler Birliği ile çatışma haline sokmak.

TEŞKİLAT'IN GİZLİ KÜLTÜ

Muhtıra Bir:

Teşkilat'ın Gizli Kültü'ne Giriş

Gizli politik organizasyonlar, bir toplumun sosyal sağlığı ve anayasal varlığı için son derece tehlikeli olabilir ve olmuştur da. Gerçekten özgür bir toplumda, politik gücün kullanımı daima açık olmalı ve halk tarafından bilinmelidir.

Gizli tutulmuş politik konular ve eylemler, tarih boyunca baskı ve zorlama kavramlarıyla birlikte anılmıştır. Dahası, politik tutkuları ya da politik eylem geçmişini olan organizasyonlarda gizlilik, daima şüphe çekmiştir. Özgürlük daima açık politik eylem ve tartışma kavramlarıyla, baskı ise daima gizlilikle elde edilebilmiştir.

Daha yakın zamanda, İngiltere'de çok şaşırtıcı bulgular elde edildi; bunlara göre, Sovyet KGB tarafından yürütülen bir masonluk hareketi, İngiliz istihbaratına sızmayı ve çökertmeyi amaçlıyordu. Gerçek farmasonluk, muhafazakâr yapıda bir organizasyon demektir ama devrimci amaçlarla kullanılabilir ve kullanılmıştır da. Masonluğun amaçları bir birlik ve yardımlaşma ortamı oluşturmak şeklinde halka açıklansa bile, masonların yetenek gerektirdiği düşünülen alanlarda birbirlerine yardım ettikleri ve destekledikleri de bilinen bir gerçektir.

Bu geçmiş bilgileriyle, aynı zamanda "Kurukafa ve Kemikler" adıyla bilinen ve yine gizli bir topluluk olan Teşkilat'ın, Birleşik Devletlerdeki anayasal özgürlük için açık bir tehdit oluşturduğunu anlamak zor değildir. Ancak gizliliği, gücü ve nüfuz kullanımı, masonlarınkinden veya diğer yarı gizli organizasyonlarınkinden çok daha ileri seviyededir.

Kurukafa ve Kemikler Ne Kadar Gizlidir?

Eğer Teşkilat bu kesin gizliliği sürdürüyorsa, belgelerini ve üyelik kayıtlarını nasıl ele geçirebildik? Bunun nedeni, gizliliğin aynı zamanda dikkat çekici olmasıdır. Gizlilik, niyetlerle ilgili şüphelik doğurur. Bu da sonuç olarak gizliliği kırma eylemini getirir.

Şunu bir düşünün: Kurukafa ve Kemikler sonuçta hiçbir şekilde Amerikan kökenli değil! YABANCI bir gizli topluluğun sadece bir dalı.

Kesin gizliliğin bir nedeni muhtemelen bu olsa gerektir. Aynı zamanda bu yabancı organizasyonun kim ve ne olduğu, amaçlarının Birleşik Devletler Anayasası ile örtüşüp örtüşmediği soruları da akla gelmektedir.

Muhtıra Üç: Teşkilat'ın Ritüeli

Her yıl 15 yeni üye, "asap bozucu" olarak tanımlanabilecek ve muhtemelen erkekliklerini göstermek için uygulanan bir törene tabi tutulmaktadır. Rosenbaum'a göre, üyelik kabul töreni sırasında "mezarın korkunç dehlizlerinden tuhaf çılgınlıklar ve inilti yayılmaktadır."

Üyelik kabul töreninin dört unsuru şöyledir:

- Yeni üye bir lahit içinde çıplak yatar.
- Yeni üye, seks yaşamındaki "sırlarını" diğer üyelerle paylaşmaya zorlanır.
- iskeletler gibi giyinmiş, deli gibi hareket eden patrikler, yeni üyelere doğru ulur ve bağırırlar.
- Yeni üye, bir çamur yığınının içinde çıplak güreşmek zorundadır.

Hiç şüphesiz ki daha fazlası da var. Ama yukarıda verdiğimiz dört unsur bile Teşkilat'ın nasıl çocukça ve delice bir temel üzerine kurulu olduğunu göstermeye yeterlidir.

Şüphesiz ki törenin en can alıcı noktası, yeni adayların sorumlu elitist üyeler haline getirilmesi için yapılan baskıdır. Rosenbaum'un belirttiğine göre, "bu olgunun asıl amacı, yönetici sınıfın tembel torunlarının ciddi liderler haline getirilmesine adanmıştır."

Üyelik kabul töreninde asıl olup bitenler, temelde bir beyin yıkama veya karşılıklı grup yöntemidir. Şövalyeler, ağır baskılar sonrasında güç kullanımıyla örülmüş bir hayatı sürdürecektir ve bu geleneği gelecek kuşaklara aktaracak patrikler haline gelmektedirler.

Kısacası, ritüelin asıl amacı zombiler oluşturmak ve küçük bir seçilmiş grubun elindeki gücün kuşaktan kuşağa aktarılmasını sağlamaktır. Ama bu ritüelin görüntüsü kesinlikle satanizmdir.

3. ORGANİZASYONLARIN GİZLİLİĞİ

Diğer yandan, ikisi de gizliliğine son derece önem veren organizasyonlardır. Üyelerin, Teşkilat dâhilinde bile üyelik konusunda konuşmasının yasak olduğunu söylemiştik ve bu kural, Illuminati'de de geçerlidir. Gizlilik, yasadışı eylemleri saklamak için kullanılabilir. Tabii ki gizlilik, ancak saklanması gereken bir şey varsa gereklidir. Saklayacak bir şey yoksa gizliliğin de bir anlamı yoktur.

Yeni üyeler, gizlilik yemini etmektedirler. Teşkilat konusu açılırsa, odayı terk etmemek zorundadırlar. Yemin ettikten sonra, Teşkilat ve organizasyonları hakkında sorulara cevap veremezler. Birbirlerine yazdıkları mektuplarda, unvanlar eksik harflerle, kodlanarak kullanılmaktadır (daha önce örneğini gördüğümüz gibi). Üyelik listeleri gizlidir. Ortaya çıkarılan bilgiler, ancak yasadışı yollardan elde edilebilir. Bu da araştırma ve yazma konusunda ahlaki bir sorun teşkil

etmektedir: Gizli bilgileri açığa çıkarmaya hakkımız var mı?

Illuminati de bir sırdır.

Illuminati üyeleri arasında yazılmış ve Bavarya hükümeti tarafından yayınlanmış bir mektup ... :

"Teşkilatımızın gücü, gizliliğinde yatmaktadır; hiçbir yerde, hiçbir şekilde kendi adıyla anılmamalıdır; daima başka bir uğraşla ve başka bir isimle gizlenmelidir."

İki organizasyonun da üyeleri birbirlerine yardım etmek için nüfuzlarını ve güçlerini kullanmaktadırlar. Bu, Teşkilat dâhilinde ve haricinde bilinen bir gerçektir.

Illuminati mektubundan başka bir alıntı:

"Teşkilatımızın gücü, daima üyelerinin avantajına kullanılmalıdır. Hepsine yardım edilmelidir. Ortak çıkar olmadığı sürece, daima başkalarına tercih edilmelidirler."